

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 277. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604279520/facsimile.pdf> (tilgået 25. juni 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

syntes hans Sind indrettet paa ganske samme Maade, som da han led Samvittighedskvaler i Anledning af Gjettrud.

Da han næste Dag gik ind til Teglgårdstræde, var han klar over to Ting, den ene: at han vedblivende havde Magten over sig selv, den anden: at Livet var ham fuldkommen værdiløst, saalænge han skulde leve det paa de forhaandenværende Vilkaar, d. v. s.: mod dette Spørgsmaal uafgjort.

Han vilde saa gjerne tale med nogen, fordi han følte, hvor farligt det var for ham selv at tænke paa Sagen. Og da han efter Timen var bleven af med Heilum, gik han ind til Kronprinsessegade. Det kunde dog være, at et Ord af Rebekka vilde vise sig at have nogen Magt over hans Sind. I hvert Fald vilde han gjerne se hende og være hos hende en lille Tid.

Da hun havde faaet Beretningen – det vil sige: dens ydre Træk – sagde hun: »Ja, hvor det er ubehageligt at være til Stede ved saadant noget. Man kan gaa i lang Tid og ikke kunne glømme det.»

»Jamen, mener Du, jeg har Skyld?»

Hun saac et Øjeblik forbavset paa ham, saa brast hun i Latter: »Det var dog et besynderligt Skoledrengespørgsmaal!»

»Et Skoledrengespørgsmaal?»

»Ja! – Skal Du stille til Prygl nogen Steds, hvis Du har Skyld? – Er der nogen, Du skal aflægge Regnskab for!»

»Nej, – men min Samvittighed –»

»Din Samvittighed? – er der da noget, Du forsømmer? – er der noget, Du kunde hjælpe paa endnu?»

»Nej, – ja, jeg kunde jo –»

»Ja, det er virkelig en anden Sag, – hvis Du kan gøre noget, som – –»

»Jeg mener, jeg kunde melde det til Øvrigheden.»

»Og saa?»

»Ja, – den kunde jo saa straffe mig, hvis der var noget at straffe.»

»Kjære Kar! – og Din Fader er Herremand! Man skulde jo tro, han var Livegen.»

»Hvorfor det?»

»Din Ryg kløer i den Grad efter Pryglene, saa Du maa ud at heite dem, naar de ikke vil komme af sig selv.»

»Jamen Rebekka, det vilde jo da ogsaa være forfærdeligt for Dig, hvis Du maatte ansee Dig selv for en Forbryder.»